

Haderslev 1992, akryl på masonit, måler 57x55 cm

Jeg maler dette billede dagen efter hændelsen (mister et barn i en fødselspsykose). Mine forældre medbringer farver og staffeli, og jeg stiller mig i døråbningen ud til gangen på psykiatrisk hospital. I de første år efter indlæggelsen og tilblivelsen af billedet tør jeg ikke tage det frem og se på det igen. Umiddelbart kan man synes, det er dystert, holdt i mørke farver. Men er der ikke en åbning i skyformationen?

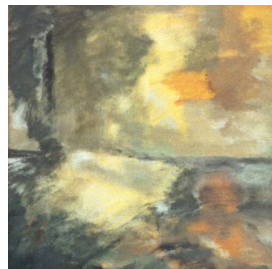
Jeg maler med farver af mærket Lascaux, højeste kvalitet indenfor akrylmaling. Jeg maler et slags landskab (måske med klit og hav). Som jeg aldrig siden har formået at gøre. Og jeg taler om "Altets kræfter", som noget der raser indeni mig. Jeg får lov på en baggrund af sorg at udtrykke mig indenfor rammerne af et maleri, - og det hjælper!

Billedet har jeg siden brugt som forside til både en bog og et nodehæfte. Og det står et lidt mere beskyttet sted end så mange af mine andre malerier. Og jeg har det inderligt kær (forståeligt nok).

April 1993, akryl på masonit, måler 65x65 cm

Billedet er med i denne samling, fordi det kendetegner, hvor jeg rent maleteknisk bevæger mig hen. Jeg maler i flader og bryder fladen med en anelse figurative skikkelser eller strøg. Abstrakt maleri er dog den rigtigste betegnelse. Jeg spiller med det kølige blå op imod varm orange. Mellemparver, dermed mener jeg f.eks. grå og grønne nuancer, er altid vigtige i et maleri. Man regner dem ikke rigtig for noget og de bliver måske overset, men de er jo netop, hvad de kraftigste farver *ikke* er. De er overgang, overledninger, og aldeles uundværlige!

Det kvadratiske format tiltaler mig.
Haderslev billede. Igen himmel/hav motivet.

Juni- Haderslev 1993, akryl på masonit, måler 44x88 cm

Jeg husker, at maleriet er udstillet på en lægegang på hospitalet i Haderslev, og en læge siger til mig på gangen, at det er virkeligt godt!

Jeg hæfter mig ved, at jeg nu på en måde for alvor er blevet maler. Jeg formår at variere mine strøg, og farverne spiller godt op imod hinanden. Strøgene skaber et levende udtryk, som om maleriet står og vibrerer. Der er et godt samspil mellem lys og mørke. Og den brune nuance lægger sig tæt op af bordeaux eller purpur. Man kan faktisk også ane lidt grønt i billedet.

Haderslev 1993 Altets kræfter, akryl på masonit, måler 61x81 cm

Himmel og hav/landskab. En horisontlinje, der er der og dog ikke. Strøgene får land og himmel til at smelte sammen i eet virvar. Kompositionen er stram. Farverne en anelse skingre (kan have malet billedet i kunstigt lys en aften). Form og opløsning af form stemmer fint overens. Et godt match af løst og fast kendetegner billedet.

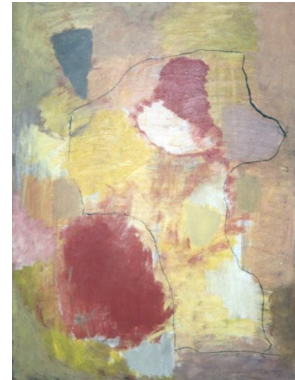
Gallo Skolen 1995, akryl på masonit, måler 46x46 cm

Jeg maler videre i Aarhus på en kunstscole for psykisk sårbare. Typisk firkantede felter op imod hinanden, uden jeg ved hvorfor. Farven interesserer mig (selvfølgelig) også.

Jeg tager billedet med, fordi det kendetegner den stil, jeg maler i på det her tidspunkt. Og det bliver springbræt til, at jeg bliver optaget på Aarhus Kunstakademi i 1996.

Marts 1996, akryl på masonit, måler 44x21 cm
Bruger en teknik, hvor man ligesom skraber sig igennem til farven, der ligger indenunder.

Kunstakademiet i en opblomstringstid (beskrevet senere). Akryl og pen på masonit, måler 61x81 cm. Et er gået til Gallo-foretagendets årlige auktion, et hænger hos min søster, et hos mine forældre, det sidste på en afdeling på psykiatrisk hospital, Risskov. Det første ejer jeg stadig selv.

Croquis tegning fra akademitiden

Croquis tegning fra akademitiden

Min streg er sat én gang, i allerførste hug. Mine medstuderende laver flere streger oveni hinanden for at justere, uddybe, men ikke jeg.

Jeg er ikke så god til ansigter, eller vælger en mere neutral form som hoved. På den måde kunne modellen være hvem som helst af os.

Kunstakademiet 1999, akryl på masonit, måler 61x81 cm

Et maleri fra den periode, hvor vi på uddannelsen har en vikarlærer. Han er specialist i akrylmaleri. I de måneder, han underviser os, blomstrer jeg op og får anerkendende ros for mine billeder. Også hvor billedet blot blev til som eksperiment eller på baggrund af en fastlagt opgave. Til sommerafslutningen det år fylder mine billeder lige så meget som de andres. Året før var de klemte op i et hjørne sammen med min ringe grad af selvtillid. Nu tør jeg vise mig frem.

Kunstakademiet 1999, akryl og pen på masonit, måler 61x81 cm.

Indimellem kan man ane træfarven af masonitpladen. Der er ikke mange lag, men nok til at skabe dybde og rum. Pennen laver antydninger af felter og rum og bryder fladen. Den turkise farve lyser vældigt op på den brunlige baggrund. Der er smukt farvespil med mellemtoner af grå og okker. Et maleri, som I kan høre, jeg helst selv beholder.

På Fristedet 2000, akryl på masonit, måler 63x61 cm. Efter en indlæggelse benytter jeg mig af

værestedet, "Fristedet", hvor der er et kreativt værksted. Jeg kommer med i en kunstterapi-gruppe og udfolder mig der i et par måneder. Her viser der sig at være rum for både psykisk sårbarhed og variation i materialevalg. Og disse billeder bliver til.
Oliekridt på papir 2000, måler ca. 10x10 cm

Oliekridt på (indimellem gråligt) papir, 2000, måler ca. 10x10 cm

Der er energiske strøg, hurtige bevægelser, der skaber liv. Et mod rent koloristisk, og ingen anelse

om, hvordan billedet ender ud med blive. I 2003 maler jeg disse to oliekriddtbilleder. I det første er der næsten en menneskeskikkelse, i det andet en fornemmelse af skov eller skovåbning. Begge måler ca. 13x15 cm.

Her endnu tre oliekriddtbilleder, denne gang efter blomster opstilling. Fra 2006, måler 14x18 cm.

Det er ikke ekvilibristisk gengivet, heller ikke virkelighedstro. Det er ekspressionistisk, et forsøg på at skildre med personlighed. Jeg forfølger først og fremmest, at det skal ligne en blomst i en krukke. Mens ingen vel kan tyde, hvilken blomst, det egentlig er? På den måde bliver det *mere* end blot en blomst. Det får kunstnerens aftryk, bliver særegent.

Der er blåt underneden, og jeg ridser det blå frem gemt bag en grøn/gullig nuance. Et gult kridt går gennem billedet, et enkelt mørkt felt. Akryl og pen på masonit, måler 61x81 cm. Billedet er fra akademiet 2000.

I forbindelse med en udstilling, udarbejdede jeg følgende omtale:

”Det at blive set gennem mine malerier giver for mig et møde mellem mig og publikum. Hvad jeg har lavet i enerum rækker pludseligt ud i verden, til en beskuer. Han hæfter sig måske ved helt andre ting, end jeg selv gør, i maleriet. Og typisk har jeg ikke tænkt begrænsende om maleriet, at det skulle omhandle et bestemt tema, bare skal billedet fortælle en historie af en slags. Den kan sagtens handle om rent maletekniske ting, måske hvordan jeg har brugt streg over for flade. Hvis jeg har malet et landskab giver indholdet sig selv, men det udfordrende kan være – for mig bag billedet – at f.eks. lægge horisontlinjen næsten helt øverst. Eller lave himmelen (den øverste del af billedet) mørkt, og resten af landskabet nedenfor lysere, sådan lidt ulogisk.

Et af malerierne på udstillingen malede jeg, hvor jeg ikke rigtigt syntes, jeg kunne male. Alting flød sammen for mig, jeg kunne ikke fange noget bestemt ind, så på vej til at mene, jeg ville vælge en sort farve, kom jeg pludselig i tanker om at jeg i stedet ville male med hvidt. – Dermed blev billedet gråt. Utilsigtet. Maleriet stillede jeg – ufærdigt - bagerst i min beholdning af billeder. Det var virkeligt et udtryk for kunst, der ikke var lykkedes. Et par år senere, da jeg skulle stille malerier frem på mit stuegulv grundet udstillingsplaner, så en veninde billedet og roste det. Pludseligt havde dette ”gråt i gråt” billede vakt noget i hende, som det under tilblivelsen så slet ikke gjorde i mig. Det viser at maleriet næsten taler for sig selv. Og næsten fortæller mig, hvornår jeg skal sætte mit punktum.

At have mine malerier hængende betyder det for mig, at jeg bliver set på som kunstner. Noget, jeg har gået og arbejdet med for mig selv, bliver taget alvorligt. Så at jeg som menneske føler mig værdsat. Og får lyst til at arbejde videre.”

Herunder en collage ud af revet, farvelagt papir. Bunden opgave i kunstgruppen ”Imago”.

Måler 1,22x1,22 m (sådan bliver masonitplade-formatet, når man halverer den store plade, man køber). Det første i en række. Et blåt, et grønt, et rødt, et gult (de andre ikke gengivet her).

Det bedste ved billedet er måske det forholdsvis høje skel eller markering imellem for- og baggrund. Og der er noget organisk naturpræget over maleriet.

På det sidste år på Kunstakademiet turde jeg gå op i dette fulde format. Med større armbevægelser. Herefter følger et par tilsvarende malerier, samme format.

Billedet hænger i min stue! Var så utrolig lettet og glad over tilblivelsen. Pludselig sad den der bare. Det tog ingen tid, måske 40 minutter. Der er en lethed over karakteren, der er ikke mange lag maling, men en form for struktur i de mørke felter. En løs hånd, levende streg. Min yndlingsfarve som hovedbestanddel (grøn/turkis). Wow, tænkte jeg.

Maleriet hænger hos Lars (nær ven). Vi får begge associationer i retning af et kors og en skikkelse. Derfor brugte vi motivet som forside på vores fælles cd og nodehæfte med salmer "Jesu legeme". Det var netop det billede, jeg omtaler som et, jeg havde opgivet og gemt væk, ufærdigt, men hvor en veninde påpegede kvaliteter ved det, som jeg forinden ikke kunne se. Nu er jeg vældig glad for at kigge på det, når jeg besøger Lars. Kan huske, jeg blev inspireret af maleren, Tine Hind, i forhold til at omridset af en skikkelse godt kunne have flere konturer ved siden af hinanden, forskudt.

Jeg laver en række billeder derhjemme. Hjemme 2005, akryl og kridt på masonit, måler 30x30 cm
De bliver udstillet på Fristedet. Man ser antydninger af noget frugtbart, organisk, måske et blad, måske et skød. Man kunne måske driste sig til kalde billedet for et livgivende eller optimistisk billede.

Hvordan maler jeg nogensinde skikkelser i sne igen på den måde? Antydninger af skikkelser. Et meget lyst billede ved brugen af farven hvid.

Hjemme 2005, akryl og kridt på masonit, måler 30x30 cm

Også et motiv, der er vokset ud af min pensel af sig selv. Som ikke på forhånd er tilsigtet. En slags rod, der spirer eller blomstrer. Liv, der vokser. Frodighed.

Den mørke himmel ligger tungt over et vinterligt landskab. Billedet kan godt drejes en omgang, så himmel fremtræder lysere end landskab, men ville det særlige ved billedet så ikke forsvinde? Små rids, som ligner en række træer eller mennesker langt borte.

Jeg udforsker igen horisontlinjen. Hvor højt kan man placere den? Hvad hvis jeg bryder linjen med noget figurativt eller genkendeligt?

”Om det at være kunstner.

Det vil sige at man udtrykker sig. Noget af det indre får et ydre udtryk. Det vil også sige, at man har et fuldtidsarbejde, for typisk har man det iboende i sig at man vil skabe noget. Noget, der aldrig er set før. – Sådan har jeg det i hvert fald.

Når jeg laver et digt i toget er det måske, fordi noget i mine omgivelser undrer mig. Nogle gange har jeg en startsætning, og så finder jeg skrivetøjet frem og forsøger. Hvor langt et digt bliver vælger jeg ikke selv.

Når jeg maler er det fordi enten materialerne eller motivet optager mig. Der er noget at undersøge, jeg er nysgerrig. Jeg vil samtidig gerne fortælle noget. ”Se, hvad jeg er nået frem til”. Måske synes jeg, en bestemt grøn farve er modig at bruge op af en anden slags grøn farve. Noget kontrasterer måske eller giver en spænding.

Når jeg komponerer en melodi forfølger jeg noget. Jeg har måske plantet mine fingre tilfældigt på klaveret, og nå ja sådan ku den fortsætte, tænker jeg. Hvad mon der sker, hvis jeg gør sådan?

Det er svært selv at bedømme sine egne værker. Hvilke er god nok til en udstilling, en fremvisning? Hvilke sange vil folk synes om?

Et eller andet sted skal man som kunstner være ligeglad med, hvad tilhøreren gerne vil se eller høre fra én. Man kan jo ikke begrænse sig til at ville lige præcis hvad publikum forventer af én. Man har lyst til at sprænge rammer, overraske, forny sig. Det er hele tiden en målrettet indsats efter at ville gøre det bedre end sidste gang. Og nogle gange føles det som en revolution, at sådan ku udtrykket altså også være. Det er det, der beruser én ved at skabe, og det er det, der driver én videre, giver én lyst til at fortsætte.

Indimellem har jeg følt mig meget plaget af f.eks. at stå op om natten og skrive, fordi jeg har tænkt: det, jeg vil skrive, er sikkert væk i morgen, medmindre jeg skriver det lige nu. Man ligger og skal til at sove, men der er måske en sætning, der bliver ved med at dukke op, som en mulig startsætning til noget mere. Det mere stod jeg op for at forfølge. Det gør jeg ikke så meget mere. Kunsten er måske blevet mere ”ordnet” i mit liv?

At gå ud og vise sin kunst frem og få respons er fortsættelsen af det at gå alene med det hjemme i sin lejlighed, måske gemme det væk i skuffen. At sige: det her har jeg brugt år på at ku gøre, synes I ikke, det er flot? – det kræver lidt mod.

At kalde den kunstneriske proces for et arbejde er helt fair. Nogle har sikkert bare kunst hængende på væggene eller liggende i stereoanlægget uden at tænke på, hvor det kommer fra. Eller hvad det har krævet at tilvejebringe den kunst. ”At stå og klatte med maling på et lærred, kan alle vel finde ud af?”, ku de måske tænke. Men sådan er livet med kunst langt fra. Det er et regulært arbejde.

Det at være et skabende menneske vil nok aldrig forlade mig. Jeg troede som barn, at jeg skulle synge andres sange (måske på musikkonservatoriet), i stedet er jeg kommet til at synge mine egne. Tilfældigvis har jeg fundet et personligt udtryk for det, jeg går og tænker og føler. Det gør mig måske heldigt stillet? – men igen, det kan være hårdt. Alligevel glæder jeg mig til mange års arbejde endnu.” (På opfordring, skrevet i 2009)

Oliekridt på lærred. På landet 2007, måler 20x20 cm. Malet i min tidligere kærestes hus på landet. Hvordan placerer man formerne (her runde) i forhold til hinanden for at opnå størst spænding?

På landet 2007, oliekriddt på lærred, måler 25x25 cm

Med fedtede oliekriddt gnider jeg mig frem gennem lærredet. Jeg kan tydeligt mærke, at der er mere kraft og mæthed i olien end i akrylen. Man kan opnå større kontraster. Den turkise streg næsten lyser. Og der sænker sig en mildhed over billedet.

På landet 2007, oliekriddt på lærred, måler 20x20 cm. Hvordan skaber man lys i et ellers mørkt billede?

Tilhører min søster. Umiddelbart får man fornemmelsen af gråt i gråt. Jeg har ikke kunnet styre oliekriddene mesterligt. Gør det noget? Oliekriddt på lærred, måler 28x28 cm, 2007.

I 2015 siger jeg mit kontorjob op og indleder en periode, hvor jeg maler på værestedet "Kragelund kultur og kontaktsted". Jeg står i kælderen (dog med godt lys) i mit eget selskab og skal bevare høj moral, og det kommer der en række billeder ud af. Jeg indkøber den dyre og ekstra gode maling. Her skal I se et par værker fra den tid.

Akryl på lærred, måler 92x92 cm

Naturmotivet går igen, selvom jeg kan være i tvivl, om man finder så skriggrøn en farve i virkelighedens natur. Det optager mig særligt, at der skal være lys i billedet. Og trods det at de fleste strøg er vandrette må de gerne stadigt leve!
Akryl på lærred, måler 93x50 cm

Akryl på lærred, 93x50 cm.

Motivet er enkelt, det er farven, der for alvor optager mig. Trods ro, spiller rød, blå og sort op imod hinanden.

Der kom det så, det mørkeste mørke. Altets kræfter er i oprør. Selv den røde og blålige farve er tonet af sort. Alligevel synes jeg, maleriet er det bedste fra den periode.
Akryl på lærred, 93x50 cm.
Tak, fordi I kiggede med!